

РЕШЕНИЕ

№ 16092

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря МИНКА Х. БАШОВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20221110144994 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба от Л. Х. С. срещу „АПС БЕТА Б-ИЯ“ ЕООД, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

Ищецът Л. Х. С. извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че въз основа на изпълнителен лист от по описа на Софийски районен съд, издаден в полза на първоначалния кредитор „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД, срещу ищеца е било образувано изпълнително дело № по описа на ЧСИ Д.В., който е загубил правоспособност на основание чл. 31, ал. 1, т. 1 ЗЧСИ, като служебният му архив е прехвърлен на ЧСИ Г.С.К., рег. № 924, с район на действие СРС. Твърди, че към датата на депозиране на исковата молба – 19.08.2022 г., срещу него въз основа на посочения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Г.К.. Поддържа, че обсъждания изпълнителен лист е издаден за следните суми: 1 500,34 лв. – главница, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 24.06.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, 211,45 лв. – възнаградителна лихва за периода 01.09.2009 г. до 14.06.2010 г., 0,67 лв. – неустойка за забава за периода 01.09.2009 г. – 14.06.2010 г., както и сума в размер на 134,25 лв. – разноси по делото. В хода на изпълнителното производство вземанията по изпълнителния лист се твърди да са прехвърлени на ответника с договор за цесия. Изложени са подробни доводи за недължимост на посочените суми поради изтекъл петгодишен период, по време на който вискателят е бездействал и не е предприел законосъобразни изпълнителни действия, насочени към събиране на вземанията от длъжника. Посочено е, че последното валидно изпълнително действие е извършено на 29.01.2013 г. – изпращане на запорно съобщение до работодателя на ищеца. Съобразно изложеното се иска предявената искова претенция да бъде уважена. Претендират се разноси.

В указания законоустановен срок за отговор по реда на чл. 131, ал. 1 ГПК не е

депозират отговор от ответника.

С молба от 05.09.2023 г. ответникът е заявил, че признава предявения иск и прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Предвид факта, че от ищеца не е направено искане за произнасяне на съда с решение по реда на чл. 237 ГПК, предпоставките за произнасяне с решение при признание на иска не са налице, поради което съдът дължи произнасяне с решение по реда на чл. 235 ГПК.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно разпоредбата на чл. 12 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК.

Разпоредбата на чл. 439 от ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Следователно релевантните факти, обуславящи основателност на исковата претенция, са свързани с установяване по безспорен начин от ищеца на възникнал след издаването на съдебния акт юридически факт, довел до погасяване на вземането по него. В конкретната хипотеза ищецът се позовава на изтекла погасителна давност.

С определение № 26230/26.07.2023 г. на ответника е указано, че по предявения иск, с оглед изложените от ищеца твърдения, негова е доказателствената тежест да установи, при условията на пълно и главно доказване, че разполага с правото на принудително изпълнение за вземанията, за които е издаден процесния изпълнителен лист от по описа на Софийски районен съд, включително настъпването на факти, които имат за последица прекъсване и/или спиране на погасителната давност.

На основание чл. 146, ал. 2 ГПК, съдът е указал на ответника, че не сочи доказателства за спиране и/или прекъсване на давността, включително посредством предприети законосъобразни действия за принудително събиране на вземането, в случай че такива са налице.

Между страните не е спорно и от представените по делото доказателства се установява, че с изпълнителен лист от 22.11.2010 г. ищецът е осъден да заплати на „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД, ЕИК 121554961, следните суми: 1 500,34 лв. – главница, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 24.06.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, 211,45 лв. – възнаградителна лихва за периода 01.09.2009 г. до 14.06.2010 г., 0,67 лв. – неустойка за забава за периода 01.09.2009 г. – 14.06.2010 г., както и сума в размер на 134,25 лв. – разноски по делото.

Не е спорно и от представените по делото доказателства се установява, че вземанията по посочения изпълнителен лист са прехвърлени на ответника въз основа на договор за цесия от 23.02.2015 г., за което длъжникът е бил надлежно уведомен с уведомление за цесия по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

Не е спорно и от представените доказателства се установява и че по искане на ответника срещу длъжника е образувано въз основа на посочения изпълнителен лист изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Г.К..

Независимо от дадените указания на ответника, че не сочи доказателства за спиране и/или прекъсване на давността, включително посредством предприети

законосъобразни действия за принудително събиране на вземането, в случай че такива са налице, от същия не са ангажирани доказателства, от които да се установи спиране и/или прекъсване на давността по отношение на вземанията по процесния изпълнителен лист от 22.11.2010 г. На този извод на съда кореспондира и направеното признание в тази насока от ответника с молба от 05.09.2023 г.

В обобщение, предвид изложеното, предявеният установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК е основателен.

По разностките:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ищецът има право на разноски. Същият е претендирал такива в размер на 73,87 лв. – държавна такса, и 800 лв. – адвокатски хонорар, плащането на които е доказано по делото. Предвид правната и фактическа сложност на делото, съдът намира релевираното от ответника възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар за основателно, поради което намира за необходимо да намали размера на същия до предвидения минимален такъв в редакцията на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към датата на сключване на договора за правни услуги от 19.08.2022 г. /л. 31 от делото/, по-конкретно, ответникът следва да бъде осъден да плати на ищеца адвокатски хонорар в размер на 431,12 лв. с ДДС (359,27 лв. + 20% ДДС).

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Л. Х. С., ЕГН *****, със съдебен адрес: ГР. С-ИЯ, УЛ."П.П." № ..., ..., срещу „АПС БЕТА Б-ИЯ” ЕООД, с ЕИК ..., със седалище в град София и адрес на управление: БУЛ. Б-ИЯ № В, установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, че Л. Х. С., ЕГН *****, не дължи на ответника следните суми: 1 500,34 лв. – главница, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 24.06.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, 211,45 лв. – възнаградителна лихва за периода 01.09.2009 г. до 14.06.2010 г., 0,67 лв. – неустойка за забава за периода 01.09.2009 г. – 14.06.2010 г., 134,25 лв. – разноски по делото, за които е издаден изпълнителен лист от 22.11.2010 г. по гр. д. № 29598/2010 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 72 състав, и е образувано изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Г.К., поради изтекла погасителна давност.

ОСЪЖДА „АПС БЕТА Б-ИЯ” ЕООД, с ЕИК ..., със седалище в град София и адрес на управление: БУЛ. Б-ИЯ № В, да заплати на Л. Х. С., ЕГН *****, със съдебен адрес: ГР. С-ИЯ, УЛ."П.П." № ..., ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сума в размер на 73,87 лв., представляваща държавна такса, и сума в размер на 431,12 лв. – платен адвокатски хонорар от ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от същото на известните по делото съдебни адреси на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____